

Шлях без краю лежить... а над шляхом — імла,
Шлях, камінням укритий, тернистий,
І життя на той шлях вже мене посила.
Чи дійду ж до кінця його чесний і чистий?
Чи в знеможі впаду, притулюсь до землі
І брехнею й неправдою вкриюсь,
Чи дійду до мети з потом я на чолі
І сльозами утіхи умиюсь?
Як впаду і скажу, що не маю снаги,-
Чи хто буде мене рятувати,
Як почнуть кепкувать з мене злі вороги —
Чи хто буде і з них кепкувати?
Чи я сам самотньо і сумно піду,
І зневірюсь в меті, і заплачу,
А чи друзів таки на шляху тім знайду
І надію і в інших побачу?!